

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ.

—ο—

Ἡ Πανδώρα, καὶ τοὶ τοὺς παιδοὺς μόνον τῆς φιλολογίας λειμῶνας ἐπιζητοῦσα, ἔχει ὁμῶς τὰς κυπαρίσσους τῆς καὶ αὐτῇ, καὶ ἐκ τῶν ἀνθέων τῆς βιάζεται φεῦ! ἐνίοτε καὶ νεκρικοὺς νὰ πλέκη στεφάνου. Οἱ ἀναγνώσται αὐτῆς παρετήρησαν ἰσῶς ἐνίοτε εἰς τὰς στήλας τῆς ἀνωμόρους τινὰς μεταφράσεις καλλιπεῖς καὶ καθαρευούσας, καὶ ποιηματικά τινα, χάριν ἐκφράσεως καὶ πολλὴν αἰσθημάτων τρυφερότητα ἔχοντα, καὶ ἐπευφήμησαν ἀναμφιδόλως εἰς τῆς νεανικῆς καὶ ἀρίστα ὑποσχομένης λύρας τὰς πρώτας προκηνακρούσεις. Ἀλλὰ χεῖρ σκληροῦ καὶ αἰῶρου θανάτου ἔθραυσε τὴν λύραν ἄρτι ἐντεινομένην.

Ὁ νέος ποιητὴς ἦν ὁ πρωτότοκος υἱὸς Δημήτριος τοῦ ἐπὶ παλυμαθείας καὶ ἀρετῇ εἰς τὸ Πανελλήνιον τοσοῦτον ἐντίμως γνωστοῦ Κ. Σκαρλάτου τοῦ Βυζαντίου, νέος εἰσοσκειτὴς, κατ' ἀμφοτέρω βαδίζων ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. ἄρεις δὲ μέγα κενὸν ἀγάπης οὐ μόνον εἰς τοὺς ἀπαρηγορήτους αὐτοῦ γονεῖς, ἀλλὰ καὶ εἰς πάντας τοὺς ἐκ τοῦ συνεγγυς γνωρίσκοντας τὰ παντοῖα ψυχικὰ καὶ διανοητικὰ τοῦ εὐγενοῦς τούτου νέου πλεονεκτήματα, κενὸν δὲ ἐλπίδος εἰς πάντας τοὺς ἠξεύροντας τί ὑπέσχοντο εἰς τὴν φιλολογίαν ἢ ἐμβρόθεια, ἢ φιλομαθεία, ἢ φιλοπονία καὶ ἢ εὐφυΐα αὐτοῦ. Εἰς τοὺς συντάκτας ἰδίως τῆς Πανδώρας, οἵτινες ἐπροσδόκουν ἐντὸς ὀλίγου πολυτιμὸν βοήθην ἐν αὐτῷ νὰ εὕρωσι, μένει μόνη ἡ θλιθερὰ παρρηθία, τῆς ἀγαπητῆς του ποιήσεως ἐσχατὰ τινα καὶ ἡμίθλαστα ἄνθη νὰ συλλέξωσι, δι' ὧν ἐφαίνετο ὁ ἴδιος προνοῶν νὰ κοσμήσῃ τὸν νεκρικὸν κραββάτον του. Τὰς ἐπομένας γλυκίαις καὶ πενθίμοις λέξεσι ἡ χάρις δι' ἀσθενοῦς χειρὸς ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου του, ἐν ἐπιγνώσει ἀναμφιδόλως τοῦ ἐπικειμένου τέλους· τὸ δὲ πρῶτον τῶν τεμαχίων τούτων ἐγράφη ὡς ἐπίγραμμα διαφόρων παιηματίων ἃ εἶχεν αὐτοσχεδιάσει, καὶ ἃ ἐπιθύμει, ἂν ὁ θάνατος δὲν τὸν κατετάχυνε, νὰ συλλέξῃ ὑπὸ τὸ ὄνομα *Ἀντιμῶρη*.

—ο—

Α.

Μὲ ἀντιμῶρην ἔστεψα τοὺς πενιχροὺς μου στίχους,
οὐδ' εἰς τὸ ἔαρ τῆς ζωῆς παρῆξα στιγμιαίως·
Ἐκεῖνο πλὴν ἐπέρασε καθὼς προὖν ταχέως,
Καὶ οὗτοι ὁμοιάζουσιν ἀποθαρόντος ἡλίου.

—ο—

Ὡς ἀντιμῶρ' εἰς τὴν ψυχρὰν προὖν τῆς ἡλιείας
Σῆμα γυμνὸν ἄς μείνωσιν ἐν μέσῳ τῆς ἐρήμου
Τοῦ χρόνου, ὅτ' εὐφρόσενος ἐπέρα ἡ ζωὴ μου
Μετ' ἀμιγῶν ἀνίσσεων καὶ ἀνεν τῆς κακίας.

—ο—

Β.

ΠΟΘΟΣ.

Τί μ' ὠφελεῖ θεσπέσιος ὁ ροῦς μου δὰρ ἦναι,
Ἀφ' οὗ θνητὸν τὸ σῶμά μου, ἀφ' οὗ ὁ βίος σφαίρα;

Τί μ' ὠφελεῖ ἡ πλάσις μου ἂν ἦν ἀνωτέρα,
Ἀφ' οὗ συνταρσύνῃσαν μαλ' ἡ τῆς καὶ ὁδόναι;

—ο—

Ἀς ἤμην μᾶλλον ζέφυρος τῇ γούρῃ βαλοαμόνων,
Ἡ ῥοαὲ τῆς ἀκοίεως μερμερῶν εἰς τὰ ὄρη·
Ἀς ἤμην τέλος τῆς αὐγῆς ἡ προσευχὴ σου, κέρη!
Ὡραία νὰ προσέρχωμαι εἰς τοῦ Θεοῦ τὴν θρόνον.

—ο—

Γ.

Ὡς ταχέως τῶν κεδῶντων ὁ θρηνηδὸς φεύγει ἡχος,
Τῆς ζωῆς μου ἀπεσθέσθη εἰς τοῦ μνήματος τὸ ψέχος
Ἡ λαμπὰς ἡ φωτεινὴ!
Πλὴν μὴ θλίβεσθε! τοιαύτη ἡμῶν ὁλὼν ἡ πορεία,
Δι' ἐλπίδες μας εὐρεῖται, ἡ ζωὴ μας πλὴν βραχεῖα,
Καὶ ἡ τελευταῖα κοιτὴ.

ΧΗΝΕΣ ΓΕΛΑΣΤΙΚΟΙ.

—ο—

Οὕτω πως καλεῖται εἶδός τι χηνῶν εὐρισκομένων πρὸς ἄρκτον τῆς Ἀμερικῆς· ἀλλὰ διὰ τί, ἀγνοεῖ καὶ αὐτὸς ὁ Βυρρῶνος. Ὑποθέτει μόνον ὅτι ὁ μεταχειρισθεὶς πρῶτος τὸ ἐπωνύμιον τοῦτο θά εὕρῃ ὁμοί-

Χῆνες.

τιτὰ τινε μεταξὺ τῆς φωνῆς τῶν χηνῶν αὐτῶν καὶ τοῦ γέλωτος.

Χαρακτηριστικὰ ἰδιαιτέρα τῶν χηνῶν τούτων εἶναι τὰ ἑξῆς· μέγεθος ὡς τὸ τῶν ἡμετέρων ἀγρίων χηνῶν, ῥάμφος ἐρυθρὸν, πόδες κόκκινοι, μέτωπον

λευκόν, πτερὰ, τὰ μὲν ἐπὶ τοῦ σώματος ψαρόα, τὰ δὲ ὑπ' αὐτὸ λευκά, σπανίως ποὺ μεγεγμένα μετὰ στιγμάτων μελαίνων.

Ἐν τῇ Εὐρώπῃ εὐρίσκονται τοιοῦτοι ἐν ταῖς ζωο-
λογικοῖς κήποις.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ.

(Συνέχεια. ἴδε φυλλάδ. 96.)

—o—

XXIX.

Μικρὸς μικρὸς στὰ γράμματα, μικρὸς εἰς τὸ Ψαλτήρι
Κ' ὁ δάσκαλος τὸ σχολάζει νὰ πᾶ νὰ γευματίσῃ.
Στὸν δρόμον ὅπου πήγαινε, τὸν Θεὸ παρακαλεῖται
«Θε μου νὰ βρῶ τὴν μάνα μου μαζὶ μὲ τὸν πατέρα.»
Βρίσκει τὴν μάνα κ' ἔπεισε μὲ ξένο παλληκάρι
«Τί ἔκαμες, μανουλά μου, μὲ ξένο παλληκάρι;
Τὸ βράδυ νάλθ' ἀφέντης μου καὶ θὰ τὸ μαρτυρήσω.»
«Καὶ τί θὰ πῆς, σκυλόπαιδο, καὶ τί θὰ μαρτυρήσῃς;
«Ὁ, τ' εἶδαν τὰ ματάκια μου, αὐτὸ θὰ μαρτυρήσω.»
Τὸ γέλασε, τὸ πλάνεψε μὲ μύσχο καὶ κανέλλα,
«Στὴν κάμαρά της τό βαλε καὶ σὰν τραγὶ το σφάζει,
Σὰν μακιλλάρης φυσικὸς τοῦ βγάξει τὰ σηκότια»
Τοῦ μάγειρα τὰ ἔδωκε γιὰ νὰ τὰ τηγανίσουν
Τ' ἀλάτισε, τὰ ἔπλυνε καὶ πάλιν αἷμα στάζουν
Καὶ στὸ τηγάνι τάβαλε γιὰ νὰ τὰ τηγανίσῃ.
Νὰ κ' ὁ πατέρας ἔρχεται στὸν κάμπο καθ' ἀλλάρης
Φέρνει ἑλάφια ζωιτανά, ἑλάφια μεριωμένα.
Κ' ἕνα μικρὸ λαρόπουλο νὰ παῖξ' ὁ Κωνσταντῆς του.
«Γυναίκα ποῦ ν' ὁ Κωνσταντῆς, ποῦ εἶναι τὸ παιδί μας;
«Τὸ ἔλουσα, τὸ χτένισα, καὶ στὸ σχολεῖ τὸ πῆγα.»
Ζεγγιὰ βαρεὶ τοῦ μαύρου του, στὸ δάσκαλο πηγαίνει
«Δάσκαλε, ποῦ ν' ὁ Κωνσταντῆς, καὶ ποῦ ναι τὸ παιδί μου;
«Τρεῖς μέρας ἔχω νὰ τὸ ἰδῶ καὶ τρεῖς νὰ τὸ διαβάσω.»
Ζεγγιὰ βαρεὶ τοῦ μαύρου του, στὸ σπηεὶ του πηγαίνει.
«Γυναίκα ποῦ ν' ὁ Κωνσταντῆς καὶ ποῦ ναι τὸ παιδί μας;
«Δουλειὰ εἶχα καὶ τό στείλα, ὅπου κ' ἂν εἶν' ὁ Θεὸς.
«Κάτ' εἰς νὰ φᾶς, κάτ' εἰς νὰ πιῇς, κάτ' εἰς νὰ γευματίσῃς.»
Τὸ σηκοτάκι τοῦ βαλε σὲ ἀσημένιο πιάτο.
Πρώτη μπουκιά ποῦ ἔβαλε, τὸ σηκοτάκι πῆρε.
Τὸ σηκοτάκι μίλησε τὸ σηκοτάκι λέγει
«Ἄν ἦσαι Τοῦρκος φάγεμε, κ' Ἑβραῖος κατάλυσέ με»
«Ἄν ἦσαι σὺ ὁ πατέρας μου σκύψε καὶ φλησέ με.»
Χρυσὸ μαχαίρι ἔδγαλε ἀπὸ χρυσὸ ψηκάρι
Καὶ στὸ λαιμὸ της τό βαλε, τῆς κόβει τὸ κεφάλι.
Καὶ στὸ ταγάρι τό βαλε, στὸ μύλο ποῦ τὸ πάγει,
Στὸ δρόμο ὅπου πήγαινε τὸν Θεὸ παρακαλεῖται
«Θε μου νὰ ἦναι ἀνοιχτός, καὶ τὸ νερὸ βαλμένο»
Βρίσκει τὸν μύλον ἀνοιχτό, καὶ τὸ νερὸ βαλμένο
Σήκω νὰ βάλῃς τὸ νερὸ ν' ἀλέσῃ νὰ ξαλέσῃ
Μιάς λιγερῆς τὴν κεφαλὴ, ἡ λιγεραῖς ν' ἀκούσουν
Νὰ μὴ τὸ μετακάνουνε
Τὸν πῆρε τὸ παράπονο κ' ἀρχίνησε νὰ κλαίῃ
«Θε μου ποῦ ν' ὁ Κωνσταντῆς, ποῦ εἶναι τὸ παιδί μου,
«Θε μου ποῦ εἶν' ἡ λιγερή. . .

ΔΙΑΦΟΡΑ.

—o—

— Ὁ Κ. Ἀσπερ, καθηγητῆς τῆς ὀπτικῆς ἐν Κολωνίᾳ, ἐξέθεσε τὴν 7 (19) Μαρτίου ἐν τιν αἰθούσῃ τὸ νέον τοῦ μικροσκοπίου. Μεγίστη ὑπῆρξεν ἡ σφύρη τῶν περιέργων. Ἰδομεν ἔντομα 4,000 φορές μεγαλύτερα τοῦ φυσικοῦ αὐτῶν μεγέθους, καὶ παρατηρήσαμεν λίαν εὐκρινῶς τὰ διάφορα αὐτῶν ὄργανα. Οὕτω ἐν τῶν μικροτέρων πτερῶν ἐξ ὧν σύγκεινται αἱ πτέρυγες τῆς χρυσταλλίδος, ἐφάνη ἔχων 30 ποδῶν μήκος. Ὁ αὐτὸς καθηγητῆς ἐξέθεσε καὶ τὴν περί τῆς ἀποκρυσταλλώσεως τῶν χημικῶν προϊόντων μέθοδον. Ἰδομεν ὡσαύτως ἐντὸς ῥανίδος ὕδατος, ἀναρίθμητα ζωόφια, ἅτινα ἐφαίνοντο ἔχοντα μεγίστην ζωρότητα, καὶ ἐπεδίδοντο εἰς κινήσεις λίαν παραδόξους.

— Ἐπιτροπὴ συγκειμένη ἐξ ἑπτὰ γυναικῶν, ἀντιπροσώπων τῆς αἰρέσεως τῶν ἐλευθέρων γυναικῶν, παρουσιάσθη ἐσχάτως εἰς τὴν ἐπιτροπὴν τῆς Γερουσίας τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἀλβανίας.

Μία ἐξ αὐτῶν, λαβοῦσα τὸν λόγον, ἀνέπτυξε τὰς πολυειδεῖς σχέψεις δι' ἃς τὸ ὠραιότερον ἡμιόλιον τοῦ ἀνθρωπίνου γένους πρέπει νὰ λάβῃ δικαίωμα ψήφου. Ὁ λόγος τοῦ θήλεως τούτου ῥήτορος ἦτο καὶ εὐγλωττος καὶ ἐπιτηδεύς. Ὅτε δὲ ἐτελείωσε παρεκάλεσε τὴν ἐπιτροπὴν νὰ σταθμίσῃ τοὺς λόγους της, καὶ νὰ ἐρευνήσῃ μετ' ἐπιστασίας τὸ ζήτημα.

Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ ἐπιτροπὴ δὲν εἶχεν ἀνάγκην παραιτέρω ἐρεύνης· διότι ἐπροτίμησε νὰ σιωπήσῃ, καὶ ν' ἀποσυρθῇ ὅσον τάχιον.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

—o—

Εἰδοποιοῦνται οἱ συνδρομηταὶ τῶν δύο τελευταίων ἐτῶν, οἱ μὴ πληρώσαντες τὴν συνδρομὴν αὐτῶν, ὅτι ἐὰν ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς σήμερον δὲν ἀποστείλωσιν αὐτὴν εἴτε ἀπ' εὐθείας, εἴτε διὰ τῶν ἀνταποκριτῶν τῆς Πανδώρας εἰς τὴν διεύθυνσιν αὐτῆς, τὰ μὲν ὀνόματα αὐτῶν θέλουσι δημοσιευθῇ διὰ τοῦ τύπου, αὐτοὶ δὲ θέλουσιν ἐναχθῇ εἰς τὰ δικαστήρια διὰ νὰ ὑποχρεωθῶσιν εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῆς ὀφειλῆς αὐτῶν.

—o—